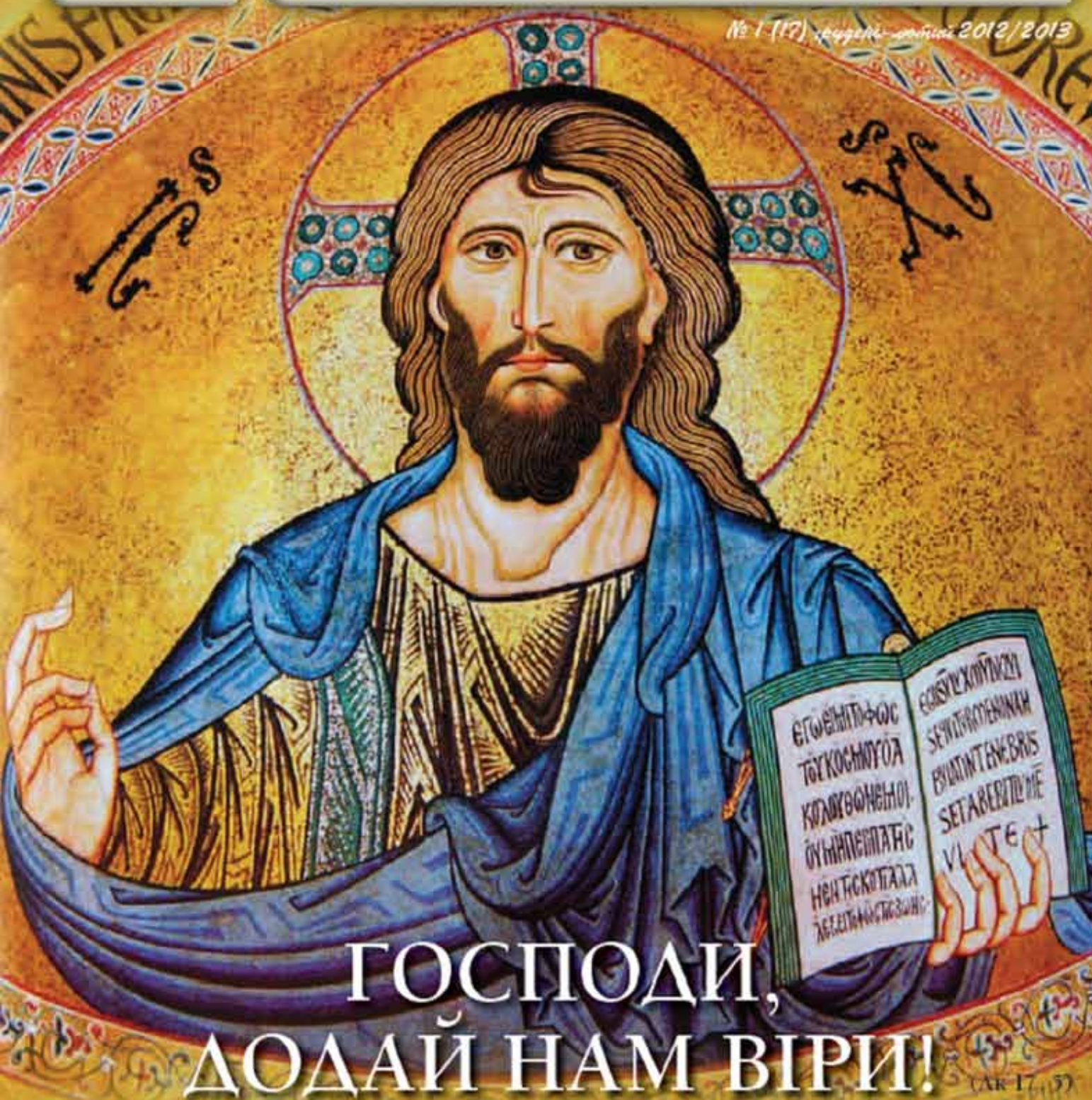

ГОЛОС СЕМІНАРІЇ

ГАЗЕТА ВІЩОЇ ДУХОВНОЇ СЕМІНАРІЇ СВЯТОГО ДУХА

№ 1 (17), вересень-листопад 2012/2013

ГОСПОДИ, ДОДАЙ НАМ ВІРИ!

(Лк 17, 5)

2 «ІДІТЬ
ЗА МНОЮ...»

10 АПОСТОЛЬСЬКИЙ ЛІСТ ПАПИ
БЕНЕДІКТА XVI PORTA FIDEI

34 РОЗВАЖАННЯ НАД РАДІСНИМИ
ТАЄМНИЦЯМИ РОЗАРІЯ

2

НОВІ ПОКЛИКАННЯ ДО СВЯЩЕНИЩЬКОГО ЖИТТЯ

З початком нового навчального року до нашої семінарії прийшли нові хлопці, які відчують прагнення стати священиками. Детальніше про це саме у цій статті

4

ПЕРШІ ДВЕРІ ДО СВЯЩЕНСТВА

1 грудня для нашої семінарії відбулась важлива подія — до грона духовних осіб були зараховані двоє наших братів. Про свячення дияконату читайте у цьому номері

ОСЬ ВОНИ — МОЛОДІ АГНЦІ

5

8 грудня у нашій семінарії було людно та святково. І все тому, що п'ятеро семінаристів третього курсу отримали духовний одяг — сутани. Як це відбувалось, ми розповімо у цій рубриці

ВІРА — ЦЕ ЗНАННЯ, ЩО БОГ Є МОЇМ ОТЦЕМ

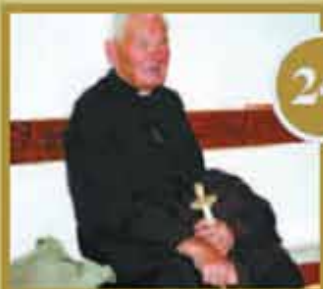
14

У цьому номері ми говоримо про віру у зв'язку з початком Року Віри. І нам цікаво, як переживають та розуміють цей час, подарований нам Богом, ті, хто має чувати над цим перебігом, тобто єпископи. Своїми думками на цю тему з нами поділився єпископ-помічник Харківсько-Запорізької дієцезії Ян Собіло

24

БОЖЕ, ЯКІЙ ТІ ДОБРІЙ!!!

Про свою життєву дорогу нам оповів священик, який має непросту священицьку дорогу, що проходила через німецький полон в часи Другої Світової Війни, важку семінарійну формування та подальшу працю священика в атмосфері комуністичної окупації Польщі та України. Цей священик — отець Владислав Корчинський

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

30

За час літніх канікул та з початком навчального року в нас відбулося чимало подій, про деякі з них ми Вам хочемо розповісти в рубриці «Семінарійне життя»

Наша редакція (зліва направо): кл. Петро Константинов, кл. Віктор Мазур, кл. Вадим Здоров, кл. Олег Байдацький, кл. Ростислав Грабовський, кл. Олександр Бурмістров, кл. Сергій Поліщук, кл. Євген Фізер

ВІРА У СУЧАСНОМУ СВІТІ

Віра — звичайне і просте слово, але яке ж глибоке значення у ньому криється. Без віри не можна подібатися Богу (Євр 11, 6). І в цьому реченні йдеться не про звичайну симпатію Бога до нас, а радше про те, що віра є необхідною умовою відносин з Богом, і як результат — ключовим аргументом нашого спасіння. Підтвердження цього знаходимо на сторінках Святого Письма. І в якості перших прикладів постає Авраам — «батько нашої віри», який на заклик Бога пішов у незнану землю. А найдосконалішим прикладом є Діва Марія, яка прийняла добру звістку від архангела Гавриїла і погодилась стати матір'ю Ісуса Христа.

Про важливість віри в людському житті (земному та вічному) свідчить діяльність Ісуса на землі. Віра була основною умовою всіх чудес, оздоровлень, звільнень від злих духів та навернень, які здійснив Ісус Христос. «Іди, віра твоя спасла тебе» (Мк 10, 52), «не бійся, тільки віруй» (Лк. 8, 50), «все можливе тому, хто вірує» (Мк 9, 23). Якщо настільки переконливо та авторитетно звучать слова Ісуса, то чому у сучасному світі панує велика криза віри? Як навчає Катехизм Католицької Церкви, «віра — це Божий дар, влита Ним надприродна чеснота» (п. 153). Але це не означає, що Аврааму, Богородиці та багатьом іншим людям Бог дав віру, а зараз обмежує свою щедрість, адже,

як каже той самий Катехизм, «віра є особистим актом, вільною відповіддю людини на ініціативу Бога, Який об'являє себе» (ККЦ 166). Отже, віра є Божою і людською справою водночас.

Людина зі своєї натури є віруючою істотою. Усі ми віримо авторитетам: пацієнт — лікарю, учень — вчителю, а християнин — Богу. І однією з проблем кризи віри є втрата авторитету Бога сучасними людьми. Однак людина не стає менш віруючою, вона лише скеровує свою увагу на земні авторитети, які часто є хибними, марними або навіть і злими. І плодами такої віри є «толерантність» або навіть пропагування гомосексуалізму, дозвіл абортів, наркоманія, СНІД та багато інших негативних суспільних явищ. Отож, у нас, християн, є велике завдання: завдяки дару віри відновлювати авторитет Бога на землі, і робити це перш за все прикладом власного життя. Ми маємо показати велич і красу життя з Богом та переконувати світ у необхідності дару віри для вічного життя.

від імені редакції
Ростислав Грабовський
головний редактор

«ВІРА Є ДОКАЗОМ РЕЧЕЙ НЕВИДИМИХ,
НАДІЯ ТОГО, ЧОГО СПОДІВАЄМОСЬ» (Євр 11, 1)

«ІДІТЬ ЗА МНОЮ, Я ВАС ЗРОБЛЮ РИБАЛКАМИ ЛЮДЕЙ.»

(Мт 4, 19)

Саме такими словами Ісус покликав перших учнів до апостольського служіння. Покликав для того, щоб вони були з Господом, покликав для того, щоб проголошували Добру Новину про Небесне Царство. Проходить час, багато чого змінюється, а Ісус продовжує кликати молодих людей до праці у своєму винограднику.

IV курс
кл. Євген Фізер

У Кам'янець-Подільській дієцезії 23 червня відбулося велике свято і велика радість, тому що троє дияконів урочисто відповіли на голос Христа, прийнявши священицькі свячення. Рукоположив неопресвітерів єпископ-ординарій Леон Дубравський. Традиційно на святі були при-

сутні викладачі та вихователі Вищої Духовної Семінарії, отці настоятелі, семінаристи, батьки, родичі та друзі нововисвячених. Наприкінці святкової Меси о. Олег Жарук виголосив подяку. До нього приєдналися батьки, які щиро дякували всім, хто формував і виховував їхніх синів. А потім сльози радості, фотографування, усмішки і багато квітів.

Ну що ж, бажаємо дорогим неопресвітерам бути священиками на взірець Серця Ісуса, також рясних Божих благодатей, щоб були добрими «рибалками людей».

Священиками стали:

Осадчук Віталій,
парафія Святого Олексія
(м. Жмеринка);

Ленчук Сергій,
парафія Матері Божої Доброї Ради
(м. Козятин);

Жарук Олег,
парафія Святого Йосифа
(м. Городок).

НОВІ ПОКЛИКАННЯ ДО СВЯЩЕНИЦЬКОГО ЖИТТЯ

II курс
кл. Олег Байдацький

З початком нового навчального року до нашої семінарії прийшли нові хлопці, які відчують у собі прагнення стати священиками, щоб служити Богу і людям. Цього року прийшли семеро хлопців, які перед навчанням разом зі своїм префектом о. Денисом Фліком поїхали на реколекції у с. Вербоваць. Вів реколекції духовний отець о. Микола Невський. Реколекції потрібні для того, щоб молоді хлопці змогли поглибити свої знання про Бога і здружитися між собою.

План реколекцій включає, як спільні, так і індивідуальні молитви, також кожного дня є Служба Божа, конференції та Адорація. Реколекції тривали один тиждень. А коли хлопці приїхали у семінарію (у свій новий дім), кожен дізнався, в якій кімнаті буде жити. На вступному курсі семінаристи живуть по троє у кімнаті. Один семінарист повинен бути з третього курсу, щоб допомогти «новачкам» освоїтись у новому домі, а також у виконанні семінарійних правил та обов'язків. Для кожного хлопця, який переступає поріг семінарії, – це перші кроки у велику дорогу!

Семінаристами стали: Островський Микола (сmt. Стрижавка), Цвігун Сергій (м. Хмельницький), Войцехівський Мирослав (м. Кам'янець-Подільський), Севаст'янов Юрій (сmt. Стрижавка), Сікорський Денис (м. Хмельницький), Котюжанський Владислав (с. Мурафа), Куніцький Віталій (с. Голозубинці).

ПЕРШІ ДВЕРІ ДО СВЯЩЕНСТВА

I курс

кл. Роман Канонішин

Перший день зими збігся з першим днем дияконського служіння наших двох старших братів – Росочинського Ярослава та Постоловича Анатолія. Вони стали на одну сходинку ближче до своєї мети. Їхні життя поступово стають все більше й більше зв'язаними з Богом. Зараз вони вже можуть асистувати пресвітеру під час Євхаристії та уділяти деякі Таїнства, а згодом і самі зможуть звершувати Євхаристію. Отже, вони вже до-

сягли першого ступеня таїнства свячень, а допомогли їм у цьому роки наполегливої праці, духовні отці, викладачі семінарії та, звичайно ж, час, проведений на молитві. Свячення з рук єпископа-ординарія Леона Дубравського семінаристи прийняли 1 грудня в катедральному храмі свв. Петра і Павла, що в м. Кам'янці-Подільському. На урочистій Літургії були присутні їхні настоятелі та інші священики, які допомагали нововисвяченим дияконам на цій дорозі, а також друзі, рідні та батьки. Вища Духовна Семінарія також розділила з ними цю радість. Отож, дивлячись тепер на них, ми можемо з впевненістю сказати, що роки,

проведенні в семінарії, були для них корисними та плідними. Чимало з того, чого вони навчились в семінарії, знадобилося їм вже тепер, а чимало ще стане в пригоді у подальших роках служіння. Звичайно ж, були і труднощі, були й часи, коли посправжньому здавалось, що це кінець, але вони не опускали рук, не опускали тому, що знали для кого і для чого вони впевнено просуваються до головної мети свого життя всі ці роки. Наостанок хочеться їм побажати, щоби всі подальші справи, які вони будуть починати, розпочинали з Божою допомогою і для Бога, хай в кожній справі Він їм допомагає як люблячий Батько.

IV курс

кл. Євген Фізер

ОБЛАЧИНИ В СЕМІНАРІЇ СВЯТОГО ДУХА

8 грудня – Урочистість Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії. Це день, коли ми в особливий спосіб вшановуємо Божу Матір, зачату без гріха. У Вищій Духовній Семінарії Святого Духа в Городку на Поділлі цей день є особливим. Адже семінаристи III курсу приймають одяг духовної особи – сутану. Для кожного семінариса ця подія є дуже важливою, тому що відтепер вони повинні особливо зовнішнім виглядом свідчити про Христа. Освятити сутани і благословити новооблачених прийхав єпископ-ординарій Кам'янець-Подільської дієцезії Леон Дубравський. На проповіді отець-єпископ звернув увагу семінаристів на те, що вони, як ніхто інший, можуть і мають обов'язок своїм прикладом і поставою вести людей цього світу до Бога. Всім присутнім єпископ Леон нагадав про важливість молитви святого Розарію. Показуючи на вервицю, він сказав: «Це наше

«Радіо Марія». Це наш зв'язок з Богом. Не дозволяйте собі прожити день, не помолившись Розарій».

8 грудня наша семінарія не зовсім схожа «на себе», тому що цього дня – день відкритих дверей. Це єдиний день у році, коли кожен може увійти до семінарії, а також до кімнат семінаристів. Семінарія була переповнена гостями – рідні, друзі, настоятелі приймали відвідати семінаристів.

Після Меси, під час якої третьокурсники прийняли сутани, був святковий почастинок, на якому кожен новооблачений семінарист разом зі своїми гостями розділяв радість події. День закінчився вечірнім святкуванням, яке проходило в колі самих семінаристів.

Отож, сутани одягнули (зліва направо): Станіслав Олег, Константинов Петро, Здоров Вадим, Шаргало Віктор, Шаргало Андрій.

СВЯТИЙ АНТОНІЙ З ПАДУЇ,

ПОКРОВИТЕЛЬ ГОРОДКА

У місті Городок на Поділлі є парафія Святого Станіслава, єпископа і мученика. У цій парафії знаходиться старовинна ікона в стилі ренесансу — ікона св. Антонія з Падуї. Зображення датується XVII — XVIII століттям. Попри різні варварські напади на нашу землю цей образ зберігся тому, що він — чудотворний.

IV курс
к. Андрій Сідлецький МІС

Саме слово «ікона» походить з грецької мови й означає (свого роду) «вікно в духовний світ Бога». Звідси особлива мова і символіка такого зображення. Лики святих з ікон завжди дивляться на нас. Отже, світ святих не віддалений від нас, вони — разом з нами (пор. Еф 2, 18). Вдивляючись з вірою у вікно Божої таємниці — ікону, досвідчуємо, що Господь своєю присутністю, в молитві св. Антонія, зцілює зранені серця, душі і тіла людей, оживляє нашу совість. Якщо впродовж багатьох століть у Церкві святкують престольне свято св. Антонія, це означає, що святий не помер, а продовжує жити в містичному Тілі Христа.

Св. Антоній вчить нас прикладом свого життя, як ми повинні свідчити про Бога, покорою, убогістю і терпеливістю. Ми також бачимо і чуємо, який дар його молитви перед Господом за всіх тих, хто просить його про допомогу. Тому традиційно набожність до св. Антонія з Падуї у вищезгаданій парафії передається з покоління в покоління, практично в кожній сім'ї.

Подія, що відбулася з іконою в 1935 році є знаком часу для людей. Цей знак Божого Провидіння показав, що Бог хоче, аби його діти відкривали для себе, що таке сопричастя святих. У час, коли на нашій землі панував сталінський терор, руйнували святині в парафії св. Станіслава, єпископа і мученика, НКВС планував знищити храм і тому конфісковував майно костелу. Сторож храму, ризикуючи життям, «викрав» зображення св. Антонія, вирізавши його з рами, сховав під верхнім одягом і виніс із приміщення. Цю ікону переховувала черниця в конспірації с. Катерина Кисилівська. Після реставраційних робіт, які виконав відомий подільський художник пан Кульпа у 1944 р., ікона була процесійно перенесена до цвинтарної каплиці о. Яном Ольшанським. У 2007 році парафія святкувала 220 річницю встановлення ікони в м. Городок. Варто зазначити, що св. Антоній у свій день народження для Неба збирає на Євхаристію людей різних конфесій. Ось так св. Антоній, постать із Середньовіччя, сьогодні для нас проголошує Христа Воскреслого із мертвих і молиться за нас на Небесах.

СЛОВО ПРО НАСТОЯТЕЛІВ

Варто зазначити, що в період соцтабору у парафії м. Городка служили святі пастирі. Це були священники, які, незважаючи на великі утиски, переслідування, давали свідчення вірності Христу і його Церкві, не раз ризикували життям. З 1944 по 1959 рр., з недовгою перервою, у Городку служив святої пам'яті о. Ян Ольшанський, легендарна постать в історії Римсько-Католицької Церкви в Україні. «Пастир і фортеця» — так називали люди єпископа Яна. Своїми незвичайними проповідями отець Ян здобував багато сердець для Бога. За активну роботу з молоддю і дітьми тогочасна влада насильно змусила о. Яна залишити парафію у Городку. Після о. Яна Ольшанського в 1970 р. почав активно формувати життя парафії о. Франциск Карасевич. Та через загострення хвороби він був змушений залишити Городок. У 1977 р. до Городоцької парафії прибув о. Владислав Ванагс МІС. Люди в той час молились у цвинтарній каплиці, тому багато людей стояли і в дощ, і в сніг під відкритим небом, щоб тільки бути присутніми на Богослужінні. Отець Владислав, не лякаючись провокацій і психологічного тиску, побудував у 1988 р. перший за часів Радянського Союзу в Україні костел у м. Городок. Храм освятив єпископ з Латвії Вільгельм Ньюкш. Парафіяни побачили і відчували живу віру в Бога о. Владислава, ревність в душпастирстві і молитві. Такий приклад священника міцно згуртував парафію. Після розпаду соцтабору о. Владислав збудував ще багато храмів. У 1996 р., через хворобу, о. Владислав був змушений покинути Городок, бо виїхав на тимчасове лікування. Його замінив на посаді настоятеля о. Антоній Андрущишен, який протягом 9 років був добрим душпастирем.

ПАРАФІЯНИ ПОБАЧИЛИ І ВІДЧУЛИ ЖИВУ ВІРУ В БОГА О. ВЛАДИСЛАВА, РЕВНІСТЬ В ДУШПАСТИРСТВІ І МОЛИТВІ. ТАКИЙ ПРИКЛАД СВЯЩЕНИКА МІЦНО ЗГУРТУВАВ ПАРАФІЮ.

ПАРАФІЯ СЬОГОДНІ

Сьогодні настоятель парафії св. Станіслава, єпископа і мученика, — о. Віктор Лутковський МІС. Йому допомагають о. Анатолій Клак МІС та о. Віктор Ткач МІС, який також є директором дому Милосердя. У парафії працюють сестри Службениці Богородиці Діви Непорочно Зачатої. Життя парафії зосереджується навколо Євхаристійного столу. У будній день звершується три Служби Божі, на яких присутні від 180 до 230 осіб.

У День Господній звершується п'ять Святих Мес українською та польською мовами. Постійно проводяться формаційні зустрічі для міністрантів. Недільну головну літургію своїм співом прикрашає парафіяльний хор. У Всеукраїнському Євхаристійному Конгресі з нашої парафії взяли участь 488 осіб. При храмі постійно проводиться катихизація дітей і молоді (українські і польські групи). Є також окремі зустрічі для молоді. При парафії діє школа Євангелізації, яка відкриває парафіянам дорогу до Живого Христа. На школу приїжджають католики з західних і центральних регіонів України. У парафіяльному духовому оркестрі здібні хлопці можуть навчитись грі на музичних інструментах. До парафії належить 10 різних спільнот, які ведуть людей тією чи іншою духовною дорогою до спасіння. Створюється Братство св. Антонія Падуанського.

З різних куточків України прибувають паломники до св. Антонія просити про допомогу в різних потребах. Оскільки костел був збудований досить таки швидко (всього за 9 місяців) і йому вже більше 20 років, то храм потребує ремонту. Тому отець настоятель ремонтує храм, щоб зробити його ще прекраснішим.

Запрошуємо відвідати наш храм і помолитись перед чудотворним образом.

З початком нового навчального року семінаристи почали відвідувати школи-інтернати (Соколівка і Солобківці) та в'язницю (Райківці). Як у в'язниці, так і в школах-інтернатах, семінаристи проводять катехизи, проголошують словом та прикладом Ісуса Христа.

Це служіння приносить радість, тому що кожен пам'ятає слова Ісуса: «Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили» (Мт 25, 40).

ДЕНЬ ЗОСЕРЕДЖЕННЯ

22 жовтня відбувся перший у цьому навчальному році день зосередження. Кожен духовний отець, а саме: о. Ришард Федерчик, о. Станіслав Козьол та о. Микола Невський, виголосили конференції. Головною метою цього дня зосередження було нагадати семінаристам про важливі духовні практики, які є необхідними для нас. Було згадано багато тем, над якими семінаристи мали задуматися. Центральною подією була Євхаристія, яку очолив та виголосив проповідь о. Ришард Борковський (викладач філософії). Закінчився день зосередження молитвою Розарію.

Святий Дух — це найбільший дар Бога

Даючи нам свого Духа, Бог дає нам себе.

Це дар не сотворений.

Ким є Дух Святий?

Нагадує нам, що Бог є таємницею.

духовний
отець

о. Ришард Федерчик

Син Божий є правдою про Бога, є Богом об'явленим. Натомість Дух є Богом, Який надалі залишається прихованим, є Його недоступною глибиною, яку людина неспроможна зрозуміти. Апостол Павло асоціює Духа з глибиною Бога: «Дух досліджує все, навіть глибини Божі» (1 Кор 2, 10).

Дух — це сила, яка «схиляє» Бога, щоб сотворював, об'являв, втілювався. Він є силою об'явлення: Син став Людиною в Ньому і через Нього, але Він сам не об'являється. Він і буде таємницею Бога.

Це Він є Джерелом апофатичного богослов'я, котре твердить, що все, що ми говоримо про Бога, — замало; легше сказати ким Бог не є, ніж ким Він є. Він завжди більший, і тому найкраща постава людини перед Богом — це мовчазна адорація. Бог є Словом, тому потрібно про Нього говорити, є також Духом, тому потрібно перед Ним мовчати. Це Він керує розвитком молитви, від медитації до контемплляції, тобто молитви люблячого мовчання.

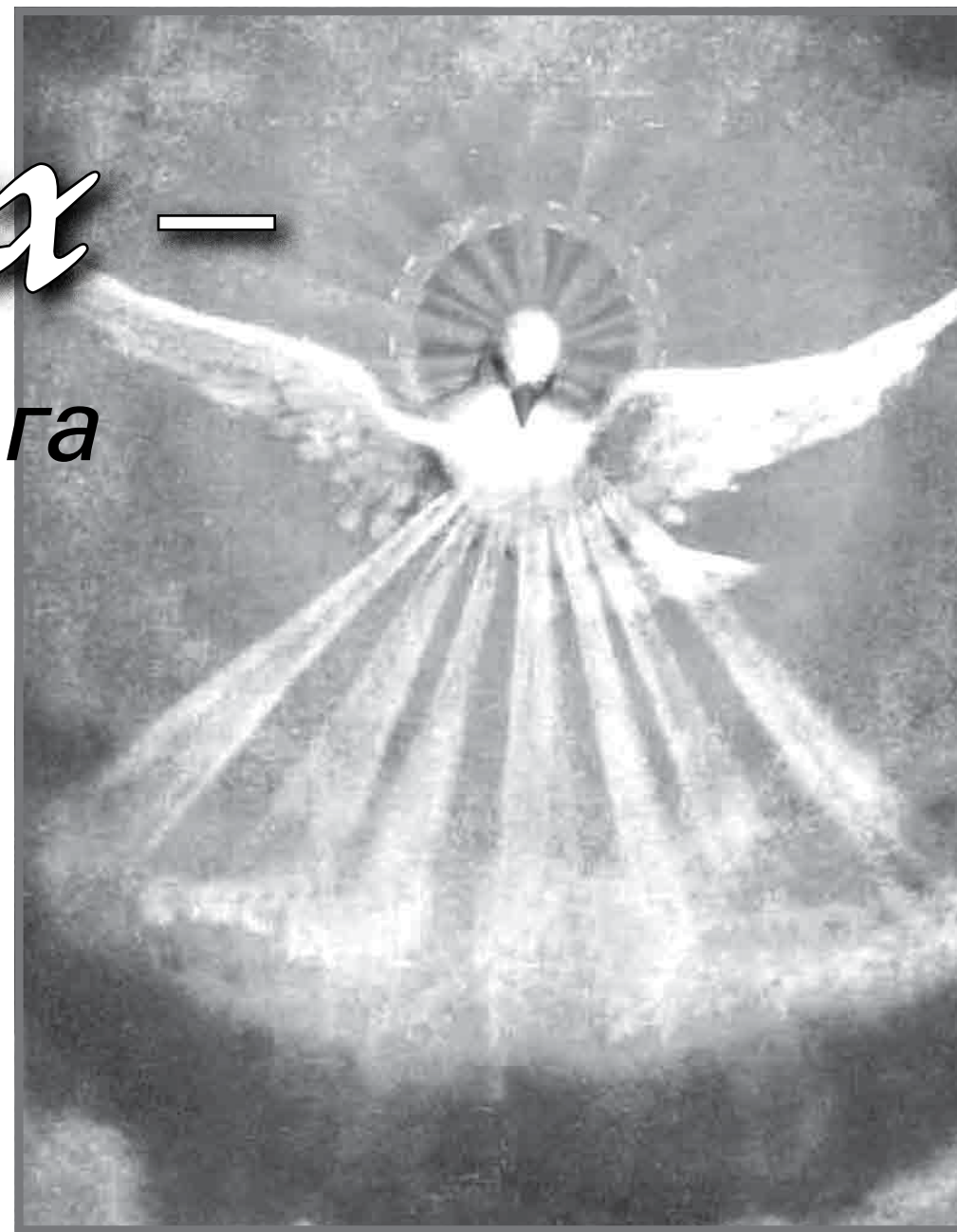
**ЛЮДИНА, ЯКОЮ КЕРУЄ
ДУХ, ОТРИМУЄ ЩОСЬ
З ЙОГО ТАЄМНИЦІ І
НЕПЕРЕДБАЧУВАНOSTI**

На таємничість Святого Духа вказує також Його Ім'я —

Руах (вітер). Господь говорить, що Дух є як вітер: «Вітер дме, куди хоче, і шум його чуєш, але не відаєш, звідкіль приходить і куди йде» (Йн 3, 8). Вітер не можна схопити, ним не можна керувати. Не можна передбачити, куди він попрямує. Людина, якою керує Дух, отримує щось з Його таємниці і непередбачуваності. «Так воно з кожним, хто родиться від Духа» (Йн 3, 8).

Також два Його великі символи — вода і вогонь — говорять про Його таємничу природу. Вода жива. «Як каже писання: ріки води живої потечуть із нутра його. Так він говорив про Духа, що мали прийняти ті, які увірували в нього» (Йо 7, 38-39). Вода жива, вода джерельна; розбризкуючись, вона перебуває в постійному русі. Відтак ми нічого не можемо зробити, не можемо Ним керувати. Можемо тільки відкрити джерело.

Дух — це також Вогонь. У вигляді вогню Він сходить на Апостолів в День П'ятидесятниці. Однак Він є особою в зовсім інший спосіб, ніж люди: існує не тільки сам у собі, а й в Особах Бога Отця і Бога Сина. Святий Дух не тільки відкривається на інших і дає себе, але є Відкритістю і Даром. Він не тільки діє, але й також є Діянням. Через Нього Господь Бог об'являє і дає себе. Всюди, де

Дух об'являється, щось діється. Він є Подією.

Ісуса можна собі уявити, побачити через віру. Духа ж — не можна, але можна його знати: «Ви ж Його знаєте, бо він перебуває з вами і у вас буде» (Йн 14, 17).

Знати Духа Святого означає досвідчувати Його діяння, відкрити себе на Його вплив, бути слухняним Його натхненню.

Початок Року Віри 11-10-2012

АПОСТОЛЬСЬКИЙ ЛИСТ

“MOTU PROPRIO DATA”

Верховного Понтифіка Бенедикта XVI

АПОСТОЛЬСЬКИЙ ЛИСТ

PORTA FIDEI (ДВЕРІ ВІРИ)

1. «Двері віри» (Ді 14, 27) завжди відкриті для нас, проводячи нас до життя у спільності з Богом і пропонуючи приєднатись до Його Церкви. Цей поріг можна переступити, коли проголошується Слово Боже, а серце відкрите до формування перемінюючої благодаттю. Увійти в ці двері означає вирушити у подорож, яка триватиме все життя. Вона розпочинається Хрещенням (пор. Рим 6, 4), завдяки якому ми можемо називати Бога Батьком, і закінчується переходом через смерть до вічного життя, що є плодом воскресіння Ісуса Христа, волею якого було, щоб через дар Святого Духа, ввести у свою Славу тих, хто вірить у нього (пор. Йн 17, 22). Визнання віри в Святу Трійцю – Отця, Сина і Святого Духа – означає вірити в єдиного Бога, який є Любов (пор. 1 Йн 4, 8).

2. [...] Часто трапляється, що християни більше турбуються

соціальними, культурними чи політичними наслідками їхніх обов'язків, продовжуючи сприймати віру, як очевидну передумову життя в суспільстві. Насправді ж застанова ця не тільки перестала бути очевидною, але і взагалі не раз заперечувалась. Якщо у минулому ще можливо було зауважити існування єдиного культурного матеріалу, загалом прийнятного по відношенню до суті віри і вартостей, натхнених нею, то сьогодні це вже не є актуальним для більшої частини суспільства, через глибоку кризу віри, яка вразила багатьох людей.

**ВІРА ЗРОСТАЄ, ЯКЩО
ПЕРЕЖИВАЄТЬСЯ ЯК
ДОСВІД ОТРИМАНОЇ
ЛЮБОВІ ТА ЯКЩО
ПЕРЕДАЄТЬСЯ ЯК ДОСВІД
БЛАГОДАТІ Й РАДОСТІ**

[...] У світлі цих подій я вирішив проголосити Рік Віри. Він розпочався 11 жовтня 2012 року на п'ятдесяту річницю відкриття II Ватиканського Собору, і закінчиться на торжество нашого Господа Ісуса Христа, Царя Всесвіту, 24 листопада 2013 року. Дата початку року – 11 жовтня 2012 р. – також збігається з відзначенням двадцятої річниці видання Катехизму Католицької Церкви, тексту, оприлюдненого моїм попередником, блаженним Йоаном Павлом II, з бажанням показати усім віруючим силу і красу віри. [...] Мені здається, що початок Року Віри, який збігається з п'ятдесятою річницею відкриття II Ватиканського Собору, може бути доброю нагодою, щоб зрозуміти, що тексти, записані Отцями Собору, за словами блаженного Йоана Павла II «не втратили ні своєї ваги, ні блиску». Потрібно, щоб вони були правильно прочитані, широко знані і взяті до

Слово Пати

серця як важливі та нормативні тексти Учительського Уряду в рамках церковної Традиції... [...] Оновлення Церкви здійснюється також через свідчення, які дають своїм життям віряни: християни фактично покликані, щоб через своє існування в світі продемонструвати блиск Слова істини, яке Ісус нам залишив. [...] У такій перспективі Рік Віри є запрошенням до автентичного і нового навернення до Господа, єдиного Спасителя світу. У таємниці Його смерті та воскресіння Бог показав у повноті любов, яка спасає і закликає людей змінити своє життя через відпущення гріхів (Ді 5, 31). [...] Завдяки вірі це нове життя формує все людське існування, базуючись на радикальній новині воскресіння.

[...] Віра зростає, якщо переживається як досвід отриманої любові і якщо передається як досвід благодаті і радості. Вона робить нас плідними, бо розширює наші серця в надії і робить нас здатними приносити свідчення, яке дає життя: в той самий час, вона відкриває серця і розуми тих, хто слухає, щоб відповісти на Господнє запрошення прийняти Його слово і стати Його учнями. Вірні, як каже святий Августин, «зміцнюють себе вірою» [...] З цієї щасливої нагоди я хотів би запросити моїх братів єпископів з усього світу приєднатися до Наступника Петра у цей час духовної благодаті, яку дає нам Господь, щоб вишанувати цей дорогоцінний дар віри. Ми хочемо відсвяткувати цей Рік гідно та плідно. Розважання про віру потрібно підсилити, щоб допомогти усім віруючим у Христа досягти більшого усвідомлення і

оживити їхню прив'язанність до Євангелія, особливо у час глибоких змін, яких нині зазнає людство. Ми матимемо можливість визнати нашу віру у Воскреслого Господа у наших катедрах і церквах у всьому світі, у наших домах і наших сім'ях, щоб кожен міг відчувати сильну потребу краще пізнати і передати майбутнім поколінням одвічну віру. Богопосвяченні та парафіяльні спільноти, всі церковні спільноти, старі й нові, мають упродовж цього Року знайти спосіб публічного визнання віри. [...] «Визнання устами», у свою чергу, вказує, що визнання віри є свідченням і зобов'язанням. Християнин ніколи не може вважати свою віру приватною справою. Віра – це вибір буття з Богом, життя з Ним. [...] Без літургії та Святих Тайн визнання віри втратило б силу, оскільки йому б забракло благодаті, яка підкріплює свідчення християн. Таким самим чином і наука Катехизму щодо морального життя набуває повного значення, якщо поєднується з вірою, літургією та молитвою. [...] Тепер більше, ніж в минулому, віра стає перед рядом питань, пов'язаних зі зміною ментальності, яка, особливо в наш

час, обмежує діапазон того, що є раціонально певним, до наукових і технічних відкриттів. Тим не менше, Церква ніколи не боялася демонструвати, що між вірою та правдивою наукою не може бути суперечностей, бо вони обое, хоч і різними шляхами, ведуть до правди.

Впродовж цього часу будемо неустанно скеровувати свій погляд на Ісуса Христа, «Проводиря і Вершителя віри» (Євр 12, 2); у Ньому знаходять сенс усі страждання і прагнення людського серця.

[...] Вірою Марія прийняла слово Ангела і повірила в те, що вона стане Матір'ю Бога у покорі своєї побожності (пор. Лк 1, 38). [...] Вірою Марія раділа плодам Ісусового воскресіння і зберігала кожен спогад у своєму серці (пор. Лк 2, 19; 51), вона передала їх Дванадцятьом, зібраним разом з Нею в Горниці, щоб прийняти Святого Духа (пор. Ді 1, 14; 2, 1-4). Тож довірмо цей час благодаті Матері Божій, названій «благодісною, бо повірила» (Лк. 1, 45).

*Дано в Римі,
у Соборі Святого Петра,
11 жовтня 2011,
сьомого року мого понтифікату
BENEDICTUS PP XVI
Опрацював к.л. Віктор Мазур*

Дорога досконалості

Одним з найважливіших завдань Церкви було і завжди буде поширення християнської віри. Людей, які поширюють віру, між іншим, називають місіонерами. Найвеличнішим місіонером вважається святий Апостол Павло. Серед святих багато місіонерів, проте поширення християнства є важливим завданням також для кожного з нас. Ми повинні поширювати його своїм добрим прикладом і своїми словами. І нехай буде для нас прикладом у цій шляхетній справі покровитель місіонерів – святий Франциск Ксаверій.

НАЙКРАЩИЙ УЧЕНЬ СВЯТОГО ПАВЛА

III курс
кл. Сергій Поліщук

Франциск народився в 1506 році в аристократичній баскській родині у фортеці Хав'єр в королівстві Наварра. Ця маленька країна знаходилася між Іспанією та Францією та була васалом останньої, часто за-

знавала агресії з боку сильніших сусідів, була об'єктом постійних суперечок між ними. У 1512 р., коли Іспанія вже вкотре здійснила напад на Наварру, родинний замок Франциска був знищений, маєток конфіскований, а батько помер через декілька років. Саме тому дев'ятнадцятирічний Ксаверій подався вивчати теологію саме у Францію, а не в Іспанію. Він навчався у Парижі, де в 1530 році отримав ступінь ліценціата. Саме там відбулася зустріч, що кардинально змінила його життя. Під час навчання Франциск познайомився з Ігнатієм Лойолою. Той запалив юнака своєю щирою вірою та молитовним життям, саме він надихнув Ксаверія на ідею присвятити своє життя Богу. 15 серпня 1534 в каплиці на пагорбі Монмартр Ігнатій, Франциск та ще п'ять їхніх друзів під час Святої Меси дали обітницю після закінчення навчання поїхати до Святої Землі, щоб вести там місіонерське служіння, а якщо не буде такої можливості, то піти до Рима і присвятити своє життя службі Святішому Отцю. У 1536 р. вони вирушили до Венеції, звідки хотіли їхати до Єрусалима, але на Святій Землі лютувала війна, і тому вони пішли до Рима. Саме у Венеції в 1537 році Франциск був посвячений у пресвітерський сан. У Римі Ігнатій і його учні спочатку опікувалися хворими та бідними, проте піс-

ля затвердження в 1540 р. папою Павлом III Ордену Ісуса (Єзуїтів) вони отримали нові важливі завдання, хтось виїхав наверхати Німеччину, яка щороку ставала все більше протестантською. Хтось брав участь у Тридентському Соборі, хтось виїхав до Америки, а Франциск на запрошення португальського короля, за наказом Святішого Отця, виїхав до Ост-Індії. Тогочасна Індія була слаборозвиненою країною, на узбережжі якої керували португальці, але вся інша територія належала різним племенам або мусульманам.

ДЕКІЛЬКА ДНІВ ВІН ПРОПОВІДУВАВ, ПОТІМ ВИВЧАВ З ЛЮДЬМИ ОТЧЕ НАШ, РАДУЙСЯ МАРІЄ, СИМВОЛ ВІРИ, УДІЛЯВ ЇМ СВЯТЕ ХРЕЩЕННЯ, А ПОТІМ ЇХАВ ДАЛІ, ЗАЛИШАЮЧИ ДОСВІДЧЕНОГО КАТЕХИТА, ЯКИЙ МІГ БИ НАДАЛІ ВИХОВУВАТИ ЛЮДЕЙ У ВІРІ

6 травня 1542 року він у чині апостольського нунція прибув до Гоа, де знаходилася тогочасна столиця португальської Індії. Перші три роки він вивчав місцеві мови та вів місійну діяльність навколо Гоа, але він розумів, що Господь хоче від нього більшого, тому в 1545 переїхав на Молуккські острови (Індонезія). Плодом його діяльності в Індії було навернення в християнство короля Траванкоре з західного узбережжя Індії. Саме на Молуккських островах він навернув найбільше людей. Зазвичай його діяльність велася таким чином: декілька днів він проповідував, потім вивчав з людьми «Отче наш», «Радуйся Маріє», «Символ віри», уділяв їм Святе Хрещення, а потім їхав далі, залишаючи досвід-

ченого катехита, який міг би надалі виховувати людей у вірі. За свідченнями близьких до нього людей, він вирізнявся спокійним, але непосидючим темпераментом і дуже непокоївся тим, що ще багато людей навкруги не знають Христа. Це був справді величний апостол, який не боявся нести християнство найзапеклішим поганам, що вбили не одного з його попередників.

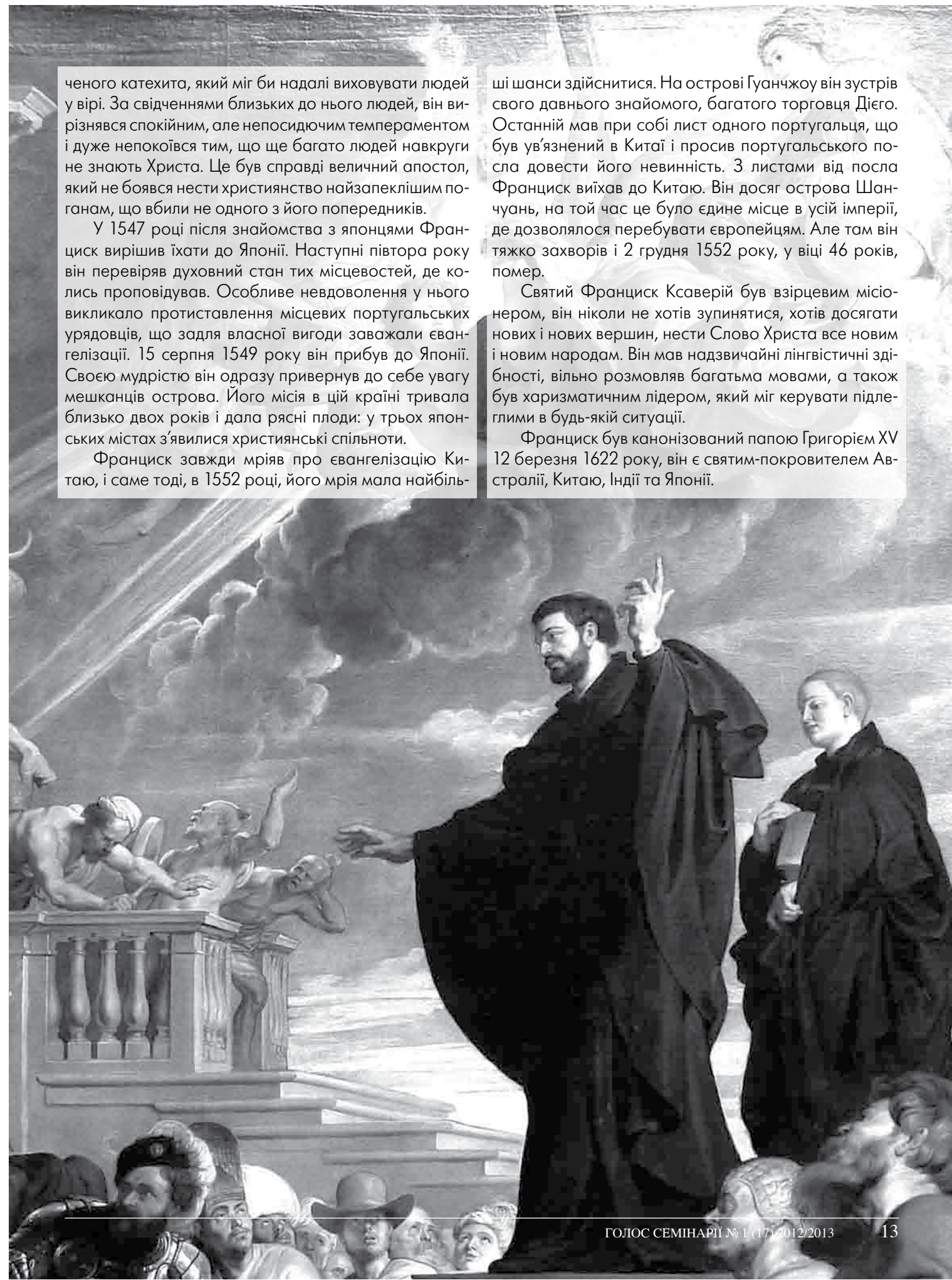
У 1547 році після знайомства з японцями Франциск вирішив їхати до Японії. Наступні півтора року він перевіряв духовний стан тих місцевостей, де колись проповідував. Особливе невдоволення у нього викликало протиставлення місцевих португальських урядовців, що задля власної вигоди заважали євангелізації. 15 серпня 1549 року він прибув до Японії. Своєю мудрістю він одразу привернув до себе увагу мешканців острова. Його місія в цій країні тривала близько двох років і дала рясні плоди: у трьох японських містах з'явилися християнські спільноти.

Франциск завжди мріяв про євангелізацію Китаю, і саме тоді, в 1552 році, його мрія мала найбіль-

ші шанси здійснитися. На острові Гуанчжоу він зустрів свого давнього знайомого, багатого торговця Дієго. Останній мав при собі лист одного португальця, що був ув'язнений в Китаї і просив португальського посла довести його невинність. З листами від посла Франциск виїхав до Китаю. Він досяг острова Шанчуань, на той час це було єдине місце в усій імперії, де дозволялося перебувати європейцям. Але там він тяжко захворів і 2 грудня 1552 року, у віці 46 років, помер.

Святий Франциск Ксаверій був взірцевим місіонером, він ніколи не хотів зупинятися, хотів досягати нових і нових вершин, нести Слово Христа все новим і новим народам. Він мав надзвичайні лінгвістичні здібності, вільно розмовляв багатьма мовами, а також був харизматичним лідером, який міг керувати підлеглими в будь-якій ситуації.

Франциск був канонізований папою Григорієм XV 12 березня 1622 року, він є святим-покровителем Австралії, Китаю, Індії та Японії.

ВІРА – ЦЕ ЗНАННЯ, ЩО БОГ Є МОЇМ ОТЦЕМ

У цьому номері ми обговорюємо тему віри у зв'язку з початком Року Віри. І нам цікаво, як переживають та розуміють цей час, даний нам Богом, ті, хто має чувати над цим перебігом, тобто єпископи.

Своїми думками на цю тему з нами поділився єпископ-помічник Харківсько-Запорізької дієцезії Ян Собіло

■ Чим для Вас є віра? У чому вона полягає? Яке визначення Ви дали б їй?

Віра — це знання, що Бог є моїм Отцем. Що Він є, що Він мене любить, Він дав мені життя, усе створив. Віра — це моє знання, але не інтелектуальне, знання набагато вище і глибше, ніж я можу собі уявити.

Це знання, що є даром від самого Бога. Віра дозволяє мені душею знати про те, що є Бог і що Він завжди був. Душа людини має пам'ять про Бога — вона пам'ятає Того, хто її створив. Віра — це контакт з живим Богом. Молитва є частиною віри. Тому віра є найглибшим і найчудові-

шим знанням, котре може мати людина — знання про те, що є Творець, і у вірі я можу з Ним спілкуватися. Я впевнений, що Він є, тому знаю, що в кожній молитві Він уважно мене слухає.

■ Де треба шукати головне джерело зміцнення віри?

Я думаю, що нашу віру зміцнює те, що перевірене століттями; те, що зміцнювало віру св. о. Піо, блаженного Йоана Павла II, св. Фаустини, св. Терези з Лізьє і багатьох інших святих. У XX столітті ми побачили, як у світі було проведено багато експериментів, також і на людських душах, коли нам обіцяли духовне зцілення, нові форми духовності, не підтверджені Традицією Церкви, які несли із собою великі можливості, але все це не виправдало себе. Необхідно повернутися до коренів, до того, що нелегко дається, до молитов, які не є лише задоволенням, тому що в молитві йдеться не про те, щоб мені було комфортно, а потім я не знаю що далі з собою зробити. Плід молитви — це приємний осад після молитви. Молитва може бути важкою, вона може бути навантаженням, але після неї залишається дуже глибокий, приємний осад — я відчуваю плоди цієї молитви. А буває навпаки: зараз всі шукають легкої молитви, щоб вона була приємною, якоюсь незвичайною, а потім людина не хоче повертатися в реальність. І це проблема. Думаю, що Церква повинна повернути Sacrum у молитві, тобто розуміння того, що я спілкуюся з Найсвятішим. І тому все, що пов'язане з молитвою: положення мого тіла, як я стою на колінах, як я одягнений — все це повинно показувати, що я роз-

Розмова з...

мовляю з Всемогутнім. Є, наприклад, Меджугор'є, де дуже сильно діє дух, який оновлює нашу Церкву і віру, повертаючи нас до Традиції; це участь в Святій Службі Божій, яка дає велику силу і в котрій треба брати участь — по можливості — навіть в будні дні; Хресна дорога, Розарій, сповідь щомісяця. Все це ставить мене в певну духовну готовність. Саме так потрібно повертатися до зміцнення віри, тому що XX століття похитнуло в багатьох людях почуття sacrum.

■ Всі ми покликані ділитися своєю вірою з іншими. Як потрібно передавати свою віру іншим?

Простіше! Не треба філософствувати! Треба щоденно молитися — мати час на молитву, на Розарій. Сповідатися. Все робити зі святістю, з почуттям sacrum, поважати кожну релігійну річ (все що має відношення до Бога). Всі ці

зовнішні речі — це реальна дія Бога, яка має величезну силу. На жаль, багато людей відмовилося від цього і зараз вони відчувають, що їм чогось не вистачає, але не знають чого. Тому потрібно повернутися на цей перевірений шлях єдності Бога з людиною і людини з Богом.

■ У цьому році починається Рік Віри, котрий проголосив Папа Бенедикт XVI. Взагалі через проголошення року Папа запрошує нас звернути особливу увагу на якусь сферу духовного життя. Коли ми переживали рік Родини чи Розарію, було відомо, на що треба було зробити акцент. А що віруючі можуть робити, щоб плідно пережити Рік Віри?

Наприклад, коли був проголошений Рік Родини, то одразу було проведено багато конференцій на тему сім'ї. А треба було молитися, почати молит-

ву в родині, про це нам треба було говорити. Якщо б родини почали молитися в Рік Родини, то це було б чудово, але акцент був поставлений на конференції, на реферати. Те

Якщо грішник повірить у Бога, тоді і навернеться. Плід віри — навернення. Тому молитва віруючих буде реалізацією прохання Бенедикта XVI, щоб ми

ДУМАЮ, ЩО ЦЕРКВА ПОВИННА
ПОВЕРНУТИ SACRUM У МОЛИТВІ, ТОБТО
РОЗУМІННЯ ТОГО, ЩО Я СПІЛКУЮСЯ З
НАЙСВЯТІШИМ

саме можна сказати про Рік Розарію. Зараз — Рік Віри. Гадаю, апостоли дають нам відповідь: «Додай нам віри» (Лк 17, 5). Тобто треба молитися, щоб Господь збільшив у мені віру, зміцнив її, тому що вона є даром Божим, і її збільшення — це його дар, а не моє вміння. Господь вміє в мені цей дар обробити, тому я повинен молитися про збільшення у мені віри, а також про віру для тих, хто її не має — про навернення грішників.

в цей Рік Віри зміцнили власну віру і вимолили дар віри для тих, хто зараз має великі проблеми: втратили віру, заблукали у вірі — потрапили в секти. Сатана в XX столітті дуже сильно виступив проти віри і, на жаль, йому вдалося зібрати дуже великі плоди. Тому наше завдання — молитися про повернення світу на шлях віри, щоб Господь, поглянувши на наші прохання, подарував людям дар віри для повноти щастя.

ДОВІДКА «ГОЛОСУ СЕМІНАРІЇ»

Єпископ-помічник Харківсько-Запорізької дієцезії Ян Собіло народився 31.05.1962 року в Ніско-Сандомирській дієцезії (Польща). Навчався у Вищій Духовній Семінарії дієцезії Люблін і на Теологічному Відділенні Католицького Університету Любліна (1981 — 1986 рр.). У 1986 році отримав ступінь магістра теології Люблінського Католицького Університету. Священницьке рукоположення прийняв у Любліні 13 грудня 1986 року. У 1991 році прибув для душпастирського служіння в Україну до Кам'янець-Подільської дієцезії. Був настоятелем парафії в Маниківцях (1991 — 1993 рр.). З 30 серпня 1993 року служив настоятелем в Запоріжжі. З 2002 року — генеральний вікарій Харківсько-Запорізької дієцезії. 30 жовтня 2010 року Святіший Отець Бенедикт XVI призначив о. Яна Собіло єпископом-помічником Харківсько-Запорізької дієцезії з титулярною столицею в Бульні. Єпископські свячення прийняв 8 грудня 2010 року, консекрований єпископом Харківсько-Запорізьким Мар'яном Бучеком.

IV курс
кл. Євген Фізер

Щодня світ кидає нам виклик. Він спонукає нас вести боротьбу між духовним та матеріальним. Кожного дня ми стаємо перед малими або великими виборами в житті. Не раз ми запитуємо себе, що я повинен вибрати в цій конкретній ситуації? Як правильно вчинити? Часто здається, ніби і один й інший вибір буде правильним. І тут великою допомогою для нас є дар віри. Дар, котрий ми отримали від Бога в Таїнстві Хрещення і котрий маємо обов'язок розвивати! Господь посіяв зернятко віри в нашої душі, а що ми з ним робимо? Що означає те, що ми часто чуємо: «віру потрібно розвивати»? Насамперед, потрібно усвідомити, що тут, на землі, ми ніколи не досягнемо вершини розвитку віри. Але, з іншого боку, вже тут на землі можемо бачити плоди віри.

Отже, розвиток віри — це наше повсякденне життя з Господом Богом. Це крок за кроком у напрямку Неба.

Можна сказати, що розвивати віру — це жити святістю на землі, незважаючи на гріхи і падіння. Жити щодня з Богом — означає бути прив'язаним не до гріха, а до Ісуса, це означає жити таїнствами (особливо Сповіддю і Євхаристією), працювати над своїми поганими звичками, характером... І запам'ятаймо, що кожен наш добрий вчинок, кожен день роботи над собою, і навіть молитва будуть марними, якщо не будуть зроблені з любові до Бога і ближнього.

ЖИТИ ЩОДНЯ З БОГОМ – ОЗНАЧАЄ БУТИ ПРИВ'ЯЗАНИМ НЕ ДО ГРІХА, А ДО ІСУСА

Важливим, а може і головним пунктом у розвитку та поглибленні віри є молитва. Насамперед моя особиста розмова з Господом Богом. Як ми вже сказали, розвиток віри — це повсякденне життя з Богом. А як можна жити з Кимось, не розмовляючи з Ним? Ми живемо в суспільстві, серед людей, і бачимо, що хочемо бути близько і завжди в контакті з особою, яку любимо. Так є у відносинах

На тему

з нашим Творцем. Коли людина щиро молиться, вона не помічає, як швидко прив'язується до Бога і за певний час вже не може навіть уявити своє життя без Нього. Французький письменник Франсуа Моріак сказав так: «Не потрібно мати віри, щоб молитись, потрібно молитись, щоб увірувати». Тобто, помиляється той, хто каже, що не може молитись, бо не має віри. Навпаки, для того, щоб мати віру, потрібно молитись. Постійно просити Всевишнього, щоб ми не втратили дару віри, який отримали.

Ще одним важливим елементом віри є вчинки. Як каже св. Апостол Яків, «Віра, коли діл не має, мертва сама в собі» (Як 2, 17). Не вистачить нам віри для спасіння, вона повинна бути поєднана з учинками. Коли людина не тільки словами свідчить про Бога, а й ділами і своїм прикладом, це називається живою вірою. Дивлячись на різних святих Церкви, бачимо приклад живої віри в Христа. Багато з них не побоялись навіть віддати життя за Ім'я Ісуса. А ми? Часто нам важко зробити знак хреста перед їжею в громадських місцях або привітатись по-християнськи зі своїми колегами на роботі... Апостол Яків вимагає від нас жити згідно зі своєю вірою, не об-

манювати себе словами: «Я ж ходжу в неділю на Службу, часом сповідаюся, даю гроші на церкву...» А чи моя віра зростає від цього? Чи я стаю ближче до Бога? Може, наприклад, потрібно частіше сповідатись? Може, потрібно ходити на катехизи? Кожен може сам сказати, що потрібно для зростання його віри. Адже з кожною людиною Бог має свій індивідуальний і особливий план спасіння.

У Євангелії від Луки можемо знайти розповідь про віру сотника, який всім серцем повірив словам Ісуса (пор. Лк 7, 1-10). Слова, які ми говоримо на Службі: «Господи, я не достойний, щоб ти прийшов до мене, але скажи тільки слово і буде оздоровлена душа моя». Щирість нашої віри полягає у довірі Божому Слову. Часто ми шукаємо різні ліки в аптеках, а сотник говорить просто: «скажи тільки слово, і одужає слуга мій». Через нашу віру Бог може оздоровити і тіло і душу людини.

Отже, розвивати віру — це жити в єдності з Богом. Не важливо, чи ми віруючі люди вже 30 років чи вчора навернулись. Важливо, як ми розвиваємо віру сьогодні. Нехай в наших серцях завжди буде подяка Богу за дар віри, який ми отримали.

ЩОДЕННА ПРАЦЯ

НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ ПРЕСВЯТОЇ ДІВИ МАРІЇ

8 ГРУДНЯ – ЦЕ ДЕНЬ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ В СЕМІНАРІЇ.

ВИ ОДРАЗУ ЗАПИТАЄТЕ МЕНЕ, А ЩО ЦЕ МАЄ СПІЛЬНОГО З НАЗВОЮ СТАТТІ?

СПРАВА В ТОМУ, ЩО САМЕ В ЦЕЙ ДЕНЬ НАШІ ТРЕТЬОКУРСНИКИ ОТРИМУЮТЬ СУТАНИ – ОДЯГ ДУХОВНОГО.

І НА ЦЕ СВЯТО ПРИЇДЖАЄ БАГАТО ЇХНІХ РОДИЧІВ І ДРУЗІВ, ТОМУ В ЦЕЙ ЧАС Є ДЕНЬ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ.

АЛЕ НЕ ПРО ЦЕ СЬОГОДНІШНЯ СТАТТЯ, А ВЛАСНЕ ПРО УРОЧИСТІСТЬ, ЯКУ ЦЕРКВА СВЯТКУЄ В ЦЕЙ ДЕНЬ,

А САМЕ: НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ ПРЕСВЯТОЇ ДІВИ МАРІЇ.

практика

кл. Олександр Бурмістров

8-го грудня Римо-Католицька Церква святкує урочистість Непорочного Зачаття Діви Марії. Догмат (правда віри) про Непорочне Зачаття урочисто проголосив папа Пій IX булою «Ineffabilis Deus» «Владою апостолів Петра і Павла і нашою об'являємо, що з особливої благодаті і волі Всемогутнього Бога, заслугами Ісуса Христа, Спасителя людського роду, Пресвята і Непорочна Діва Марія, з самого моменту зачаття була укрита від всякої сквер-

ни первородного гріха; ця істина була об'явлена Богом і тому всі вірні повинні міцно і завжди в неї вірити» в присутності 54 кардиналів і 140 єпископів. Це відбулося 1854 року в базиліці св. Петра у Римі. До справи святкування Непорочності Марії спричинився вже папа Климент XI у 1708 році. Це свято стало обов'язковим для всієї Церкви.

Щоб проголосити цей догмат, довелося пройти довгий шлях, коли Церква все більше переконувалася в правді про Непорочне Зачаття Діви Марії. Цей догмат поклав кінець усім суперечкам, які існували щодо цієї правди. У чому полягає ця правда? Оскільки Ісус був Божим Сином і мав прийняти людську природу, тобто народитися з жінки і стати людиною, то Бог Отець вибрав Матір, яка була гідною виконати цю місію. Адже Ма-

рія вже від свого зачаття була повна благодаті. У момент з'єднання душі і тіла Марія була обдарована повнотою благодаті «Радуйся, благодатна, Господь з тобою» (Лк 1, 28), через що первородний гріх не мав місця в ній. Первородний гріх – це втрата тієї благодаті і святості, якою Господь обдарував перших людей – Адама та Єву, і яку вони втратили внаслідок непослуху перед Творцем. Про це пише Катехизм Католицької Церкви п. 417: «Адам і Єва передали своїм нащадкам людську природу, поранену першим гріхом, а отже, позбавлену первородної святості й праведності. Це позбавлення називається «первородним гріхом». Тому-то всі люди отримують в спадок первородний гріх, і цей гріх змивається Таїнством Хрещення. Натомість Марія, завдяки Божій

благодаті, була укрита від цього гріха, тому вона не потребувала Таїнства Хрещення. Про це також говорить Катехизм п. 491: «Упродовж віків Церква усвідомлювала собі, що Марія Богом «сповнена благодаттю» (пор. Лк 1, 28), була відкуплена вже від Свого зачаття». Східні Отці Церкви називають Матір Божу «Пресвятою» (Παῦλη) і величають її як «вільну від усякої плями гріха, немов спорудженою Святим Духом і оформленою в нове творіння» (II Ватиканський Собор, Догматична конституція «Lumen gentium», 56.). Завдяки Божій Благодаті Марія залишилась чистою від усякого особистого гріха впродовж усього Свого життя.

Але хоч Марія була збереженою від первородного гріха, це не означає, що вона не страждала від наслідків гріха Адама: хвороб, смутку, страждання. Про це можемо читати на сторінках Святого Письма: «Симеон же благословив їх і сказав до його матері Марії: «Ось цей поставлений для падіння й підняття багатьох в Ізраїлі; він буде знаком протиріччя, та й тобі самій меч проише душу, щоб відкрились думки багатьох сердець» (Лк 2, 34-35). Слова, які Симеон промовив до Марії, повністю сповнилися під хрестом Ісуса, коли Марія страждала з приводу знущання над її Сином.

Щоб підтвердити догмат про Непорочне Зачаття Пресвятої Діви Марії, Марія сама через чотири роки після його проголошення 11 червня 1858 року явилася в м. Лурд 14-річній Бернадеті Субіру і назвала себе «Я є Непорочно Зачата».

На честь цієї урочистості існує багато гарних звичаїв. Ось, наприклад, в Італії у цей день до статуї та ікон Пресвятої Діви Марії люди приносять квіти і вінки. В Ліоні (Франція) в цей день всі запалюють свічки. Цей звичай сягає 1852 року, коли 8-го грудня в місті хотіли урочисто поставити статую Діви

Марії, але цьому завадила буря. І тоді всі люди запалили свічки. Ця традиція збереглася аж до сьогодні.

Ця урочистість для нас, християн, – дуже важлива, адже вона вказує нам нашу місію на цій землі. А ця місія полягає в тому, щоб як Марія, Божа Матір, ставати все більш непорочнішими і святішими перед Господом Богом. Нехай нам для цього послужать слова тієї, яка була найпокірнішою слугинею перед Богом: «Ось я Господня слугиня: нехай зі мною станеться по твоєму слову!» (Лк 1, 38).

ЛЕКТОР

І курс

кл. Віталій Кульчицький

У цьому номері ми ознайомимося зі служінням лектора та його обов'язками. Документи Церкви дозволяють, щоб вірні, які не є встановлені лекторами, після відповідного приготування читали Святе Письмо під час Літургії. Така загальна практика ввійшла також в парафії, при цьому найчастіше цих людей називають «лекторами». Лектора визначають для читання Божого Слова (крім Євангелія) під час Святої Меси та інших святих обрядів. Лектор повинен розуміти, який обов'язок він прийняв, він повинен докласти всіх зусиль і застосовувати всі способи, прямуючи до щораз більшої і живої любові. Лектор також повинен ознайомлюватися зі Святим Письмом, стаючи завдяки цьому досконалішим учнем Господа. До читання Божого Слова (крім Євангелія) лектор підходить зі складеними руками. Читаючи, ставить руки на амвон або тримає лекціонарій у руках. Після закінчення читання складає руки і повертається на своє місце. Якщо немає диякона, лектор після вступу, який проголосить священник, може називати з амвону інтенції молитви вірних.

Лектор з відповідною інтонацією повинен виразно і чітко читати Слово Боже

ЗАУВАГИ:

1. Лектор з відповідною інтонацією повинен виразно і чітко читати Слово Боже.
2. Лекціонарій не може виконувати роль Книги Євангелія, тому не потрібно нести його в процесії, якщо він потрібний для виконання читань перед Євангелієм. Якщо немає

спеціальної Книги Євангелія, в процесії можна нести Книгу Святого Письма і з неї читати Євангеліє.

3. Лекціонарій заздалегідь ставлять на пюпітрі, натомість якщо несуть Книгу Євангелія, то роблять це виключно урочисто.

„Після першого читання слідує псалом,

який становить інтегральну частину Літургії Слова.

Зазвичай псалми беруть з Лекціонарія, оскільки їхні тексти стисло пов'язані з окремими читаннями, отже вибір псалму залежить від читань. Однак, щоб полегшити людям виконання приспіву, для різних періодів літургійного року вибрано деякі тексти тих приспівів і псалмів, котрі

можна застосовувати замість текстів стисло пов'язаних з читаннями, коли псалом співають. Псалмист, тобто кантор, який співає псалом, виконує свою функцію на амвоні або іншому відповідному місці. Всі згромаджені вірні сидячи слухають псалом і зазвичай беруть участь повторюючи приспів, хіба що псалом співають безперервно, тобто без приспіву”(ЗВРМ 37).

Правильне виконання служіння

У процесії на Вхід псалмист йде з іншими, при вівтарі займає місце поблизу амвону.

Для співу підходить зі складеними руками. Читаючи, ставить руки на амвон або тримає Лекціонарій в руках. Після закінчення співу робить легкий поклін і повертається на своє місце. Виконує також спів «Алілуя» перед Євангелієм.

Уваги

Спів псалма найчастіше є сольним співом. Якщо в виняткових випадках співає двоє або троє канторів, особливо повинні дбати про те, щоб зміст псалма був зрозумілий для вірних. Мелодія повинна ще більше цей зміст наблизити.

Лекціонарій заздалегідь ставлять на пюпітрі

Час літніх канікул – не менш важливий для семінариста, ніж час навчання, оскільки кожен з нас не лише відпочиває та набирається сил для навчання, а й проявляє на практиці свої знання та навички, які здобув протягом навчального року. Семінаристів заохочують брати участь принаймні в одному літньому таборі, а клериків, які вже зодягнули сутану, зобов'язує також участь у паломництві.

А деякі семінаристи мають ще й практику на парафіях. Отже, канікули допомагають нам ще більше укріпитись у покликанні, щоб в майбутньому бути добрими священиками.

ТАЇНСТВО МИРОПОМАЗАННЯ

Таїнство Миропомазання (Конфірмації) разом із Хрещенням та Євхаристією становлять сукупність «таїнств християнського втаємничення». Цю єдність влучно характеризує Тертуліан: «Омивається тіло, щоб душу очистити від бруду; тіло помазується, щоб освятити душу; тіло знаменується, щоб зміцнити душу; покладання рук отінює тіло, щоб душа отримала духовне світло; тіло споживає Тіло і Кров Христа, щоб душа наситилась Богом». Суть таїнства Конфірмації була описана в одному з попередніх номерів нашої газети. Цього разу ми хочемо ознайомити вас із самою структурою прийняття таїнства Миропомазання. Під час прийняття таїнства Конфірмації вірні отримують Святого Духа, який у день П'ятидесятниці був зісланий Господом на апостолів.

III курс
кл. Петро Константинов

У 889 каноні §1 Канонічного Права говориться: «Кожен охрещений, але ще не миропомазаний, може і повинен прийняти таїнство Миропомазання». У небезпеці смерті треба миропомазувати дітей, навіть якщо вони ще не досягли віку розсудливості. Щоб прийняти таїнство Конфірмації, потрібно перебувати в стані благодаті, тобто слід прийняти таїнство покаяння. Перед прийняттям таїнства вірний має бути старанно приготовленим до Конфірмації через катихизацію. Також потрібно дбати, щоб обряд мав святковий характер. Кожний

вірний, який приймає таїнство повинен мати свідка, який надалі допомагатиме конфірмованому у виконанні зобов'язань. Свідок має відзначитися такими рисами: а) повинен бути достатньо зрілим для виконання цього завдання; б) повинен належати до Католицької Церкви і прийняти три таїнства втаємничення; в) не повинен бути Церковним законом позбавлений права виконання обов'язків свідка.

**ЩОБ ПРИЙНЯТИ
ТАЇНСТВО КОНФІРМАЦІЇ
ПОТРІБНО ПЕРЕБУВАТИ
В СТАНІ БЛАГОДАТІ,
ТОБТО СЛІД ПРИЙНЯТИ
ТАЇНСТВО ПОКАЯННЯ**

Первісним служителем (minister originarius) таїнства Миропомазання є єпископ (II Ват. Соб.,

Догм. конст. «Lumen gentium», 26). Крім єпископа мають владу миропомазувати й інші священики, згідно з передбаченими умовами. Таїнство Конфірмації уділяється помазанням хризмою на чолі і сповнюється покладанням руки на голову зі словами: «Прийми знамення Дару – Святого Духа». Сам обряд починається після Євангелії, коли є представлення кандидатів. Після цього є проповідь, у якій пояснюються прочитані тексти і цим впроваджується кандидатів у глибше розуміння таїнства Конфірмації. Відбувається діалог єпископа з кандидата-

на плече кандидата і називає його ім'я єпископу. Через покладання руки та помазання вірний отримує «знак» – печать Святого Духа, тому це таїнство не можна повторювати. Єпископ креслить знак хреста на чолі кандидата, кажучи: **«Н., ПРИЙМИ ЗНАМЕННЯ ДАРУ – СВЯТОГО ДУХА»**

Поцілунок миру, який завершує обряд таїнства, означає і виявляє церковну спільність з єпископом та всіма вірними, про що згадує ще св. Іполит Римський. Під час помазання у храмі можна співати відповідну пісню. Потім читається вселенська молитва,

ми, в якому є відновлення обітів Хрещення. Покладання рук, яке здійснюється над конфірмованим з молитвою Всемогутній Боже, не належить до суті таїнства, однак воно має велике значення для цілісності обряду і повнішого розуміння таїнства. Під час помазання хризмою свідок кладе праву руку

яка використовується з текстів обряду. Далі відбувається Євхаристійна Літургія. Наприкінці Меси уділяється урочисте благословення у формі, поданих в обряді. Таїнство Миропомазання разом з хрещенням та священством уділяється один раз у житті та залишає незгладиму печать.

В обов'язки кожного семінариста (крім семінаристів п'ятого курсу та практикантів) під час літніх канікул входить також чергування в семінарії. Тут, як правило, семінаристи працюють фізично, допомагаючи під час ремонтних робіт або виконують різну господарську роботу.

Нам усім необхідно пам'ятати, що кожне таїнство – це великий дар Бога для людини, і тому потрібно для нашого ж блага використовувати благодаті з великої скарбниці нашого Господа, щоб проживши щасливе життя тут – на землі, удостоїтись вічної радості у Небі.

Боже, Який Ти ДОБРИЙ!!!

Про свою життєву дорогу з нами поділився священник, який будучи простою людиною, має однак непросту священницьку дорогу, яка проходила через німецький полон, в часі Другої Світової Війни, важку семінарійну формацію та подальшу працю як священника в атмосфері комуністичної окупації Польщі та України, нелегку душпастирську працю на теренах Поділля, яке було особливо зранене атеїстичною пропагандою. Отже цим священником є отець Владислав Корчинський, який і до сьогоднішнього дня ревно та жертовно працює для спасіння душ

Отче, розкажіть, будь ласка, щось про Вашу родину, де Ви народились і чим займались до семінарії?

Мої батьки були хліборобами, важко працювали, обробляючи землю. Я народився 1 серпня 1924 року в с. Липівка Рогатинського р-ну, Івано-Франківської області. Навчався в школі до шостого класу. У своєму рідному селі, коли мені було вже сімнадцять років, мене застала війна, і коли прийшли німці, то мене вивезли до Франції. Там я був у концтаборі, працював на шахті аж до кінця війни (три роки). Напевно, якби залишився вдома, то не вижив би. Для мене німці стали добродіями, бо вивезли мене з того села. У своєму селі я навчився від пастухів виробляти кошики. У концтаборі я зробив комусь один кошик, і після цього мене перевили з шахти робити кошики для кухні, що полегшило моє життя. Я постійно роздумував над своїм майбутнім, адже мав можливість потайки залишитись у Франції. Проте чув Божий голос, що повинен повернутися назад. Коли я повертався назад, Берлін був уже захоплений російськими військами. До 2 травня 1945 року я працював слюсарем у Берліні. Коли закінчилась II Світова Війна, нам дозволили ви-

їхати додому і доїхавши до Познані (Польща), я дізнався, що у моєму селі ще досі небезпечно. У Катовіцах Святий Дух мене затримав, і я почув на зупинці знайомий голос. Це був настоятель з мого села. Він сказав до мене: «Уже не їдь до рідного села, костел знищили, там небезпечно...» Тоді я знайшов у Польщі рідних і рік прожив у них. Після цього мене забрали в армію, що було великою благодаттю для мене. З'явилась можливість вчитись в офіцерській школі. Я дуже хотів літати, це була моя мрія. Але мені заборонили, тому що дізналися, що я був у Франції (а це Західна країна). Відтак мене відправили до скромної школи вчитися на шофера (у цю мить о. Владислав сказав: «Боже, дякую Тобі!» – автор). Усім Бог керує.

**ЗА ДВА МІСЯЦІ ДО СВЯЩЕНИЦЬКИХ
СВЯЧЕНЬ Я НАПИСАВ ЛИСТА ДО БАТЬКА,
БО ЗА 10 РОКІВ НІ РАЗУ НЕ БУВ УДОМА**

У місті, де я служив, 15 серпня виходить пам'ятник на урочистість Успіння Пресвятої Діви Марії. Того дня я пішов у місто по справах

ї, не дійшовши до запланованого місця, зайшов до храму. Саме тоді звідти виходила процесія, на чолі якої йшов священник, несучи хрест. Тоді якась жінка підійшла до мене і каже: «Ти ж солдат, понеси хрест». Тоді я взяв у священника хрест і сказав до нього: «Але я тільки хвилину понесу, бо мені потрібно повертатися до казарми», а він відповів: «добре-добре, добрий Бог допоможе, і хтось інший візьме хрест». Так ми йшли годину, дві, три... це було 15 км. Якась Божа сила говорила мені: «не віддавай хрест, неси, ти дійдеш до кінця!» Коли ми дійшли до кінця, я почав переживати, бо повинен був уже бути у військовій частині. Це могло дуже погано закінчитись. Дорогу, якою ми йшли п'ять годин, я пробіг назад за півтори. Боже, дякую Тобі, що мене без проблем впустили назад. Потім я часто замислювався над цією подією. Чому він дав мені той хрест? Я ж не був настільки побожний. Тоді я отримав лист, що моя мама з 14 на 15 серпня помирала. Цей лист був скроплений сльозами сестри. «Більше з мамою не побачишся» – писала в листі сестра. Я ніяк не міг цього прийняти, бо був дуже прив'язаний до дому. Тоді мої приятелі по службі запросили

мене на забаву, бо казали: «де знайдеш жінку, як не там?» Боже коханий, пішов я на ті танці. Там мені з'явилася моя померла мама, кажучи, «сину, я тебе дуже люблю і бажаю тобі всього найкращого». Сила Божа перемогла, і я більше на ті танці не ходив. Тоді я вирішив жити у жалобі замість одного року два роки. У пам'ять про маму я на забави не ходив. І це був перший голос Божий про покликання. Після цього випадку я почав більше у молитві звертатись до Бога. Через деякий час я зустрів у Познані христусовців (отці Товариства Христового), які говорили мені про священство. У Познані христусовці сказали мені, що не можуть прийняти мене, бо я повинен пройти нижчу семінарію (адже я закінчив неповні 6 класів). І сказали, що така семінарія є у Вроцлаві.

Отче, скільки Ви навчалися у нижчій семінарії? І розкажіть дещо про Ваші семінарійні роки?

У нижчій семінарії у Вроцлаві (Польща) я провчився 4 роки. Паралельно я ходив до загальної школи (уроки були ввечері), де за один рік пройшов матеріал двох років. Закінчивши середню школу і нижчу семінарію, мене прийняли до вищої семінарії у Вроцлаві, де я провчився п'ять

з половиною років. Вчився з Божою допомогою, деякі екзамени йшли важко, а деякі легше. Великого значення у нашій семінарії надавали моральному богослов'ю, тому що священник повинен бути добрим сповідником.

Де і як Ви прийняли свячення, а також де відбувалися ваші приміції?

Мене висвятили на священника 23 червня 1957 року. За два місяці до священницьких свячень я написав листа до батька, бо за 10 років ні разу не був удома. І батько відповів, що дуже хоче, аби я відправив приміції в рідному селі, але це була велика проблема з огляду на антирелігійну пропаганду в Радянському Союзі. Також були проблеми з оформленням документів, бо саме в той час відбувався молодіжний фести-

валь у Москві. Допомогою в отриманні дозволу стала сутана, бо перший раз мене прийняли за звичайного світського, а коли прийшов у сутані, то чудом усе вирішилось, і то дуже швидко, і це при тому, що людина в сутані у 1957 році після відвідин міністерства закордонних справ радше могла потрапити у в'язницю, ніж за кордон, і для мене це було велике чудо Божого Провидіння! На знак вдячності я поїхав до Ченстохови.

Інше чудо сталося, коли мене певні священники у Ченстохові попросили доставити в одну із Львівських парафій велику кількість різних релігійних предметів. Для мене це було ще більш нереальним, ніж отримання дозволу на виїзд, бо в ті часи було категорично заборонено щось подібне везти та ще й в таких кількостях. Я також був у сутані. Жінка-прикордонник мене пропустила, але мала ще бути перевірка в самому поїзді. І коли митник побачив у мене таку велику кількість релігійних предметів, то відправив мене на пункт перевірки, а перед тим звинуватив мене в тому, що я шпигун. Зі мною у вагоні їхали якісь військові, і їхній старший чув всю розмову, він сказав, щоб кожен солдат набрав собі скільки тільки міг тих різних предметів, які я віз, і я пішов на перевірку з декількома вервицями, там мене довго не тримали і через 15 хвилин я вже був в поїзді. Мені повернули все, що взяли, і я з цим добром приїхав у рідне село. На свято Петра й Павла я мав відправити першу Службу, ніхто про це не знав. Коли почав відправляти, а було це вже ввечері, то до мого дому зійшлося дуже багато людей, яким я уділяв різні таїнства, Службу закінчив вже ранком. Такі були мої приміції.

А де проходили подальші Ваші священницькі роки?

До кінця вісімдесятих років я працював у різних парафіях Вроцлавської дієцезії. І десь у той час сестра захотіла, щоб я переїхав в Україну. Почали оформляти документи, через півроку я вже був у рідному селі.

Як Ви попали до Городка?

Так сталося, що перебуваючи у Львові, я зустрів там о. Владислава Ванагса, який запросив мене працювати у Городку. Довгий час я обслуговував парафії в Сатанові та Підлісному Олексинці.

Отче, ми знаємо що Ви їздили до Сполучених Штатів Америки, розкажіть чому і як це було?

У той час в Підлісному Олексинці не було храму, і о. Ванагс турбувався про його побудо-

Семінарія в Познані

ву. Отець Владислав Ванагс та тодішній викладач семінарії о. Ян Немец порадили мені поїхати до Меджугор'ї, щоб помолитись за цю справу. Там я зустрів людей з Америки, які дали мені трохи грошей, та ще й запросили мене до себе зібрати там кошти самому. Після оформлення документів я поїхав до Нью-Йорка. В аеропорту мене мав зустріти чоловік, який дав запрошення, але він не прийшов. До мене привели працівника аеропорту, який знав польську мову, і він запросив мене до себе до дому, бо його жінка працювала в парафіяльному храмі, а там священники мали б відвести мене на потрібне місце. Коли я зустрівся з тим чоловіком, який дав мені запрошення, то я був дуже здивований, бо думав, що він якийсь бізнесмен, а виявилось, що він бідніший за мене, не мав власного житла, і служив при костьолі, але добрий Бог мав для мене свій план. Той чоловік привів мене у парафію, де я познайомився зі священниками, які возили мене по храмах: я звершував Служби та говорив проповіді. В основному це були Служби для польської діаспори, але не тільки. В Америці я був 3 місяці замість одного тижня, і зібравши певну суму, повернувся в

Україну. За зібрані кошти було побудовано храм у вищезгаданому селі.

Не зважаючи на Ваш поважний вік, Ви ходите до дітей в дитячі садочки та школи, також до хворих в лікарні. Чим Ви там з ними займаєтесь?

Я намагаюся щось їм розповісти про Бога, молюсь, співаю, роздаю іконки. Школярі, які знають мене ще з садочка, запрошують мене до своїх класів. Діти дуже радо мене зустрічають і завжди запрошують наступного разу. Зі старшими я розмовляю на релігійні теми, пояснюю Божі заповіді. Часто молодь просить мене про молитву чи пораду, і я ніколи не відмовляю.

А чи бувають труднощі з проповіданням?

У проповідника завжди є труднощі з проголошенням Слова Божого, але добрий Бог мені допомагає, бо відкриває не лише двері школи, але й серця. В лікарнях також проголошую Слово Боже і втішаю людей, які страждають.

Отже моє життя, за яке я дуже вдячний Богу і Діві Марії.

Боже, який ти добрий!

Розмовляли: кс. Євген Фізер та кс. Ростислав Грабовський

ВИЇЗД ДО МЕДЖУГОР'Я

Цього року семінаристи з нашої семінарії мали змогу поїхати до Меджугор'я. Селище Меджугор'є знаходиться у Боснії і Герцеговині. Крім семінаристів, з нами були священники та єпископ-помічник Харківсько-Запорізької дієцезії Ян Собіло. Після прибуття нас дуже гостинно прийняли організатор поїздки Валентина та власники готелю, де ми зупинилися. Вони різними способами намагалися сприяти тому, щоб ми дійсно цей час пережили духовно. У Меджугор'ї ми мали змогу перебувати на реколекціях для священни-

ків, тема яких була «Священик — людина віри». Протягом дня ми мали декілька конференцій. Також спільно з усіма паломниками, які приїхали з усього світу, мали так звану ве-

чірню програму: Розарій і Службу Божу, після якої була адорація або молитва визволення. Також разом зі священниками, які брали участь у реколекціях, ми мали Розарій дорогою

на гору Об'явлення, де на вершині Марія колись об'явилась дітям. Зараз там стоїть фігура Матері Божої. Також у програмі ми мали змогу молитись Хресну Дорогу на горі Крижевець, на вершині якої стоїть великий хрест. Кожний з нас у цьому святому місці міг молитись у тих намірах, які носить на серці.

Усім нам було дуже цікаво бачити різні культури, різних людей, але кожний, хто здійснив цю подорож, привіз звідти набагато більше, ніж просто враження, тому що у Меджугор'ї дуже сильно відчуваєш присутність Матері Божої, котра в особливий спосіб молиться за всіх паломників.

І ДІЄЦЕЗІАЛЬНИЙ ТУРНІР З ФУТБОЛУ

Ось і відбувся довгоочікуваний І Дієцезіальний турнір з Футболу. 20 липня у м. Хмельницький до парафії Христа Царя прибуло 16 парафіяльних футбольних команд з різних куточків нашої дієцезії. Футбольне дійство почалось Святою Месою, яку очолив наш єпископ Леон Дубравський. Матчі відбувалися на чотирьох полях зі штучним покриттям, відповідно команди були

поділені на чотири групи. У перший день змагань було визначено 8 найсильніших команд, котрі продовжили боротьбу наступного дня. У фіналі зустрілися команди «Арсенал» (Мурафа) та «Victoria» (Городок, центр). Матч закінчився з рахунком 10:3 на користь хлопців з Мурафи. Третє місце зайняла команда «Архангели» (Дунаївці). Найкращим гравцем

турніру був обраний Козярук Павло «Victoria» (Городок, центр), воротар — Теклюк Валентин «Сіон» (Хмельницький), найкращий бомбардир — Шуляк Іван «Арсенал» (Мурафа). Загалом ніхто

не був ображений, тому що в цьому турнірі головне участь. Отже, потрібно подякувати всім організаторам турніру за таку гарну можливість евангелізації. З нетерпінням будемо очікувати на наступний турнір.

ДЕНЬ МОЛОДІ В ХМЕЛЬНИЦЬКОМУ

Традиційно ось уже одинадцятий рік поспіль в Кам'янець-Подільській дієцезії відбувається День молоді, який зібрав цього року близько 500 молодих людей. Темою зустрічі були слова, які

священик вивідає під час Святої Меси після консекраційної молитви: «Mysterium fidei» (Таємниця віри). Цей День молоді був подякою Богу за Євхаристійний Конгрес, який Католицька Церква

України переживала з 26 травня по 3 червня. В перший день молоді почула від нашого викладача о. Ярослава Рудого конференцію на тему віри. Після конференції була сценка про боротьбу добра і зла в житті християнина. Також у програмі була одна конференція, яку проголошував о. Павло Шендера, Хресна дорога, Служба Божа... а ввечері була інтеграційна програма з елементами театру на тему «Віра-зневіра», яку поставив о. Руслан Кармаліта. Наступного дня програма розпочалась Утреною, після якої була конференція о. Павла Вишковського про мучеників за віру на нашій землі. Програму закінчила Свята Меса. Також варто зазначити, що в перший день зустрічі молоді товаришував наш єпископ-ординарій Леон Дубравський.

Приїзд семінаристів та реколекції

У семінарії знову відчувається радісний дух. Це означає, що всі з'їжджаються на новий навчальний рік! 24 вересня всі семінаристи прибули на вечірню Літургію, котра була приміційною. Її звершували троє неопресвітерів, випускників нашої семінарії, а саме: о. Сергій Ленчук, о. Олег Жарук, о. Віталій Осадчук. Саме цією літургією розпочалися перші у цьому навчальному році реколекції. Проповідь виголосив о. Петро Гідзіль, який і проводив нам реколекції. Після літургії неопресвітери уділили всім приміційне благословення.

РОЗПОЧАВСЯ 22-ий навчальний рік

У четвер, 18 жовтня, відбулась урочиста інавгурація нового академічного 2012-2013 року у Вищій Духовній Семінарії Святого Духа в Городку на Поділлі. Розділити з семінаристами це свято прийшло багато гостей, а саме: єпископ-ординарій Кам'янець-Подільської дієцезії Леон Дубравський, єпископ-помічник Харківсько-Запорізької дієцезії Ян Собіло, ректор семінарії у Ворзелі о. Ян Слеповронський, ректор семінарії у Брюховичах о. Олег Саламон, ректор Інституту Богословських Наук Кам'янець-Подільської дієцезії о. Віктор Білоус, ректор Папського Університету імені Йоана Павла II в Кракові о.др.габ. Владислав Зузяк, настоятель Вікаріату Отців маріяннів на Україні о. Павло Островський, канцлер Одесько-Сімферопольської дієцезії о. Кшиштоф Контек. Також на нашому святі були присутні настоятелі з різних парафій Кам'янець-Подільської дієцезії, викладачі, вихователі та працівники семінарії.

На проповіді о. Ян Слеповронський, який є першим ректором нашої семінарії, наголосив, що ми повинні йти туди, куди нас посилає Господь. Адже, як ми чули в Євангелії, Він посилає нас туди, куди Сам хоче прийти. І нашим завданням, як майбутніх

священиків, є нести Євангеліє тим, до кого нас Ісус скеровує через єпископа, настоятелів.

Зібравшись в актовому залі, ми слухали інавгураційну лекцію о. д-р Віктора Білоуса на тему: «Ідея совісті в II Ватиканському соборі». Отець Віктор пояснював нам поняття совісті, значення совісті згідно з документами Собору: «Совість – це щось більше, ніж нуто. Це внутрішнє багатство людини».

Після лекції о. др. Вадим Паркін зачитав звіт за 2011-2012 навчальний рік. Після слова гостей, І-ий курс отримав індекси (залікові книжки) з рук єпископа-ординарія Леона Дубравського.

Закінчилось свято традиційним співом студентського гімну GAUDEAMUS.

МАРІЙНА ПРОЦЕСІЯ у м. ХМЕЛЬНИЦЬКОМУ

7 жовтня, уже вкотре, у Хмельницькому проходить процесія вулицями міста із молитвою Розарію. Наші вихователі та семінаристи також взяли участь у Літургії та процесії. Святу Євхаристію очолив єпископ Леон Дубравський, який нагадував людям про важливість молитви Розарію

та її необхідність. Кожен християнин повинен молитися цією молитвою. Після Літургії вирушила урочиста процесія. Наші семінаристи та вихователі семінарії несли фігуру Матері Божої, люди йшли зі свічками та розаріями. Це є велике свідчення нашої віри та набожності.

ДЕНЬ ЗОСЕРЕДЖЕННЯ В СЕМІНАРІЇ ТА КАНДИДАТУРА

Кожного місяця семінаристи Вищої Духовної Семінарії Святого Духа м. Городок переживають день зосередження. Це час, коли вони перебувають у мовчанні, більше ніж у звичайний день моляться, слухають конференції одного з духовних отців. Також важливим пунктом дня зосередження є Євхаристія, темі якої був і присвячений саме цей день зосередження, який відбувся 18 листопада 2012 року. Особливим моментом Служби Божої було те, що шестеро п'ятикурсників отримали кандидатуру. Кандидатура це — обряд, в котрому, той хто прагне прийняти Дияконат чи Пресвітерат, публічно виявляє свою волю жертвувати Богу та Церкві для виконання свячень, які має прийняти в майбутньому. Церква зі свого боку приймає цю жертву, а того, хто її складає, обирає і закликає приготуватися до прийняття свячень. Таким чином він стає включений до грона кандидатів Дияконату та Пресвітерату. Євхаристію очолював і уділяв кандидатуру єпископ-ординарій Кам'янець-Подільської дієцезії Леон Дубравський.

Кандидатуру прийняли (на фото зліва направо): Овчарук Олексій, Матвійчук Мирослав, Межибівський Ярослав, Грабовський Ростислав, Бичко Богдан та Кльоц В'ячеслав

ЗУСТРІЧ МІНІСТРАНТІВ

Знову в семінарії відчувається незвична атмосфера. А причиною цього є перший у цьому навчальному році з'їзд міністрантів, який відбувся з 9 по 11 листопада. Головною темою цієї зустрічі була чеснота Любові, а саме слова зі Святого Письма: «Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому» (1 Йо 4, 16). У п'ятницю хлопці мали вступну зустріч та переглянули фільм, головною темою якого була любов до ближнього.

Суботній день розпочався ранішніми молитвами. На лекціях, підготовлених семінарстами, були розглянуті тема любові до Бога та ближнього. Центральним моментом

дня була Євхаристія. Після обіду відбувся товариський матч між футбольною командою семінарстів та збірною міністрантів. З мінімальним рахунком перемогли

семінаристи, але, звичайно, усі були задоволені! Вечірня програма розпочалася зустріччю зі вступним курсом, де вони поділилися своєю історією покликання до семінарії. Також відбувся веселий вечір, на якому було багато різноманітних конкурсів та ігор. Закінчився день Виставлення Пресвятих Дарів та благословенням. Недільний день розпочався Євхаристією. Після сніданку всі роз'їхалися по своїх домівках з надією прийти до семінарії знову. Наступна зустріч відбудеться з 1 по 3 березня 2013 року. Сердечно запрошуємо!

Фотограф

Семінарійний фотограф кл. Ростислав Грабовський

III курс

кл. Вадим Здоров

Яке прекрасне наше життя! Нас оточують рідні і кохані люди, чудові краєвиди, ліси, ріки, квіти. Аж дух захоплює, коли бачиш все те красиве... А скільки подиву викликає все те, що створила рука людини: храми, замки, картини. І як чудово, що завдяки фотографії ми можемо взяти із собою частинку того найпрекраснішого. Тому сміливо можна сказати, що професія фотографа потрібна і дуже важлива в наш час.

У семінарії також є людина, яка займається фотографією, однак в нас це не професія, а служіння. Отже, обов'язок, пов'язаний із фото називається у нас «фотограф і хронікар». А семінарист, якому випала честь займатися цією справою, має обов'язок робити фотографії на різних важливих подіях, які стосуються життя нашої семінарії (наприклад, на свяченнях чи реколекціях). Потім фотограф використовує частину знімків для написання семінарійної хроніки*. Ось і все – справа ніби легка, але потребує вміння працювати з комп'ютером, фотоапаратом, а найголовніше – прагнення служити.

Отже, бажаємо нашому фотографу творчих ідей та сили у виконанні своїх обов'язків. А вам дорогі читачі бажаємо тільки найкращих фотографій.

*Хроніка – запис подій у часовій послідовності, зроблений сучасником. Літопис.

Вітаємо!

Вітаємо священників, які в цьому році святкують річницю священницьких свячень. Бажаємо вам, дорогі священники, зміцнення віри і довіри до Господа, щоб з Його допомогою ви несли Добру Новину кожній людині. Нехай Святий Дух веде вас у кожній ситуації вашого життя.

Десяту річницю свячень святкує о. д-р **ВІКТОР БІЛОУС**.

Народився 11.09.1978 в с. Слобода-Мурафська Шаргородського р-ну Вінницької обл. Свячення отримав 19.10.2002 у Кам'янці – Подільському. Працює ректором Катехитичного Інституту в м. Городок. У семінарії викладає моральне богослов'я.

Першу річницю свячень святкує о. **Ростислав Кримський** – народився 17.06.1979 р. в м. Вінниця, свячення прийняв 6.06. 2011 р. у Кам'янці – Подільському. Навчається в Римі на факультеті догматичного богослов'я.

Першу річницю свячень святкує о. **Вадим Василевський** – народився 24.07.1982 р. в с. Дзигівка, Вінницької обл. Свячення прийняв 6.06.2011 р. у Кам'янці – Подільському. Працює вікарієм в парафії св. Франциска м. Вінниця.

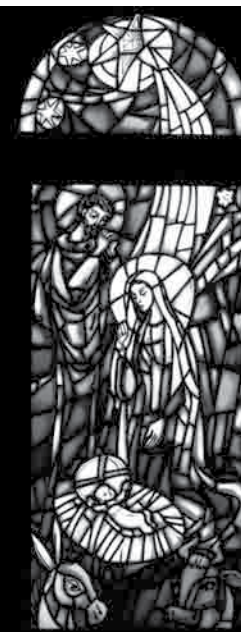
Двадцять п'яту річницю священницьких свячень святкує єпископомічник Кам'янець-Подільської дієцезії **ЯН НЕМЕЦЬ**.

Народився 14.03.1958 р. у м. Жешув. 24.06.1987 р. отримав свячення у Перемишлі. У 1992 р. приїхав в Україну і почав дидактично-виховну роботу у Вищій Духовній Семінарії Святого Духа Кам'янець-Подільської дієцезії у Городку. З 2001р. до 2007 р. о. Ян Немець був Ректором Вищої Духовної Семінарії. 21.10.2006 р. Святіший Отець Бенедикт XVI призначив його єпископомічником Кам'янець-Подільської дієцезії. Консекрація відбулася 8.12.2006 р. у Кам'янці-Подільському. 12.04.2007 був призначений на посаду Генерального Вікарія.

У цій рубриці ми ознайомимо Вас з творчістю наших семінаристів. Вона є різною та цікавою. У цій статті представляємо Вашій увазі віршовані роздуми на таємниці Розарію клерика Ігоря Сичова

ТАЄМНІЦІ РАДІСІ

І курс
кл. Ігор Сичов

Таємниця перша: Благовіщення

Усі, хто жив у місті Назареті,
Не знали, що насправді відбувалось...

А Було так: минала Влада ночі,
Старе проходило, епосівня наближалось,
Тетрява Відемухала перед Світлом,
Світанок розквітав, ерівали зорі,
Коли лунало: «Радуйся, Маріє!»

Вона ж Вірповіла на все прочуте
 Смиреним «Так!» Покіра світ змінила...
 Це був початок нової епохи,
 Початок чуда... Таямниця перша.

Таємниця друга: Відвідини святої Єлизавети

Матір Гоєродня, шлях читаний розголавши.
В мієто прийшла, де був її рогучки гім.
І увійшовши, разо Вітала стареньку.
Та ж до Марії мовила гівні слова:

«Благословенна Ти між жінками, Маріє!
Благословенний плід лона єв'ятого Твого!
Тільки-но я привітання Від Тебе почула,
Радо здригнулось у лоні моему щитя.

Благословенна є Та, що повірила Богу!
Сровнить Господь те, що колиє обіцяв!
Розієть наповнила верхе Марії, і рієня прослави
З ует непорочної Діви, наче втруток, полилає:

«Господа нині гуша Величає і хвалить!
Дух мій радіє у Бозі, Спасі моїм!
Зглянувся Він на покору слугині своєї,
Буду Блаженою я для усіх поколінь!

Чудо Велике Вчинив Всемогутній мені і народу,
Він милостивий і добрий до тих хто боїться Їого!»
Так говорила Марія, Возносячи Богу подяку.
Так Відбулася зустріч шавливих жінок .

Таємниця третя: Різдво

Нині радість стала
В небі зірка ясна...
Народилось немовля
І лежить у яслах.

Бог прийшов на Землю,
Словни́в люде́ства мрі́ї,
І на́д ни́м схили́лись
Йосе́ф та Ма́рія.

Стане Добрим Пастирем
Для овечь заєзавлених,
Хлібом для голодних
І Джерелом - для спраглих.

Приведе до себе
Хворих та недужих
І запалить Віру
У серцях байстрючих.

Подарує нам життя
В Новому Завіті...
Тяжниця третя...
Нині радість в євімі!
Радуєся, Маріє,

Благодаті повна!
Нині Бог Вею Землю
Радістю наповнив!

Таємниця четверта: Жертвування Ісуса у Храмі

Коли принесли Ісуса Батьки у храм за законом,
Зустріли там старця-пророка, звався він Симеоном.
Зрадів старенький сердечно, побачивши Боже Дитятко.
І мовив, з рук материнських приймаючи немовлятко:
«Нині Ти відрукаєш раба свого з миром, Боже!

Нарешті прийшов Справитель, що в Бідах нам допоможе,
Бачили мої очі Ізраїля порятунку,

Для незліченних народів Світла Твого дарунок!».
Благоєловив Він Батька, а благоєловляючи Мати,
Мовив до неї: «Готуйся, бо будеш тяжко страждати.
Зброя гоетрого болю душу твою прошиє...»
І повернув обережно левця до рук Марії...

Таємниця п'ята: Знайдення Ісуса у Храмі

Він знайшовся у Храмі, де розмову зі старцями вів.
«Сину, що ти зробиш?» – запитала етурбована Мати –
«Ми так довго шукали...» А Хлопчик на це відповів:
«Я – при вправах Отця. І навіщо було Вам шукати?»

Так еказаВ, і замовк, бо не міг розповісти Всього,
Мав емиренно ховати БожеетВенне Світло в темряві.
Щоб зростати в покорі, чекаючи чаю Свого,
І готуючись жити, померти й воекреснути в славі...

А Марія згадала про давні рощі Різдва:
Зірку, пастирів, яєла... Снів ангелів, з неба почувий...
Ї зберігана у серці протомвлені Синою слова,
Темнищо правду, яка ще відркується людя.

Дорогі читачі!

Якщо Ви помітили якусь помилку, просимо повідомити нам про свої уваги.

Листи можна надсилати за основною адресою або на наш e-mail: goslosseminarii@ukr.net

З радістю вислухаємо Ваші пропозиції та зауваження щодо газети «Голос семінарії».

Нам також хотілося б почути, що Вас цікавить у житті священика чи семінариста. Пишіть нам, і ми обов'язково висвітимо Ваші пропозиції на сторінках нашого часопису.

• У наступному номері ми говоритимемо про Велику Суботу. Саме в цей день у первісній Церкві приймали катехуменів до спільноти Церкви. Про історію та перебіг цього дня читайте в рубриці «Літургійний Рік»

• У Кам'янці-Подільському є кілька римо-католицьких парафій. Про кафедральний храм свв. Апостолів Петра і Павла ми писали в десятому номері. Тому в наступному номері хочемо висвітлити історію та сьогодення парафії Серця Ісуса, з якої походить двоє наших семінаристів.

• Про таїнство Покаяння, історію його розвитку та важливість в житті кожного християнина читайте в рубриці «Стежками Літургії»

ПОДІЇ НАШОГО ЖИТТЯ

Священницькі свячення 23 червня 2012 року

Кандидатура п'ятого курсу

вручення залікових книжок першокурсникам

Дияконські свячення Анатолія Постоловича та Ярослава Росочинського

Облачення III курсу

Голос семінарії № 1 (17)
Грудень-лютий 2012/2013
Газета
Вищої Духовної Семінарії
Святого Духа
Кам'янець-Подільської дієцезії
Римо-Католицької Церкви
(для внутрішнього використання)
Адреса редакції:
Вища Духовна Семінарія
вул. о. В. Ванагса, 14
м. Городок
Хмельницька обл.
Україна, 32000
тел.: (03851) 3-21-43
тел./факс: (03851) 3-14-84
e-mail: goslosseminarii@ukr.net

Головний редактор і фотограф:
кл. Ростислав Грабовський

Заступник головного редактора:
кл. Євген Фізер

Редакція:
кл. Олександр Бурмістров
кл. Віктор Мазур
кл. Петро Константинов
кл. Вадим Здоров
кл. Сергій Поліщук
кл. Олег Байдацький

Церковний цензор
кс. д-р В'ячеслав Грумницький

Коректа:
Ольга Барало

Верстка і дизайн:
Ольга Балокіна

Відділ розповсюдження:
кл. Олег Байдацький

Редакція має право редагувати та скорочувати подані матеріали. Рукописи не повертаються і не рецензуються. При передруці посилання на «Голос семінарії» обов'язкове.

Друк:
Л. Т. Маєвський

